

KANYÁDI SÁNDOR

Kufsteini Grádicsok Éneke

*A várba négyszázötvenkét grádics viszen,
ha jól jegyzé meg Szulyovszky*

KAZINCZY FERENC: Fogságom naplója

*Nyelvébe, nem húsába vágott a lánc.
Vérzett, sajtott a gyöngge test, talán
elbukott párszor, míg fölért, talán
tisztá zsebruhát kért, hogy gyöngyöző
homlokát, finoman, mint a tintát a
betelt lapon, megszáritgassa; de
a szeme, — főúri utazó, akinek
mindegy, ha szakát vet is a kerék,
vagy kidöglök a rossz úton a ló —,
kamerák tárgyilagos szigorával
vette a fordulókat — telért a
meddő tárnába is! —: „Fáklyát!“
S a magasba-tartott lángnál fennhangon
olvasta, mint védte néhányad-
magával, bajor ezerek ellenében,
egy tiroli hadnagy a bástyát.
„Derék.“ Mondta és tovább indult.
— Hadd számolja Szulyovszky a grádicsokat. —
„Derék. Akár a mi Dobónk.“ Földrén
a négyszázötvenkettedikre, megállt és
egyetlen tekintetével befödte a
homályló hegyeket s a várat.
A többiről már maga tudósít,
„Wer von Ihnen ist Kazinczy?“ Elsőül
szólították. Numero kettőben kapott
szállást, — ahol majd egy fő otthoni
hagyma lesz a hazája. — Ágyba
parancsolta meggyötört tagjait.
Hajnalban szinte már előtte kelt a mondat,
— ott állt a cella nyitott ablakában —:
„Gyönyörű lakás, de szabadnak.“*

PÁLL LAJOS

A mester

Az agyag forgott,
futott volna,
de aztán formává lankadt,
s apám mint egy isten nézte,
mire telik esze, vére.
Vén mester, ha vérből
mérted a műved,
mért adtad fiadat
katlanok tüzének?

Tűzbe fehéredem
Tűzbe vörösödöm
Tűzbe keményedem
s lobot vet félelmem
jaj, vajon leszek-e
álmainak mása,
kondításra csengő
csodafényű váza,
borít virág, erdő?
S kié leszek vajon?
Mennyit érek,
hogyha élek,
s ki csodál szabadon?
Vagy szégyentől égnek
körütem az orcák,
s még a fazakast is
miattam átkozzák?

Versek

I.

Vaddohány levele kókad a ködtől.
Kit zártam magamba, aki így dörömböl?
— Vándor volt, vak útján éppen nálam szállott,
úgy kellett. Nem lát már többé napvilágot.

II.

Ha elhagysz, a porka hón majd
társtalan lesz lábad nyoma,
bükkfa-csattantó hideg lesz,
hold a fényét hóba fojtja;
szívem köré békességért
gyűlnek akkor majd a vadak;
s akkor éjjel korongján a
boszorkányok fazakalnak.

III.

Kicsi hát az ágyunk
húzódhatsz közelebb
(társtalan szerencséd,
s így alszok most veled)

Szemed könnyű álom,
oldódó irgalom,
nehéz az öröm, ha
törvény a szerelem.

Kicsi hát az ágyunk,
nincs hely veszekedni
— két egész semminek
a fele is semmi.

Az anyám
mozaik arcképe

Gyérül a gyapjú-kötény.
Kisebb lett tömöréj kontya,
S álmát egy bokor kökény
Tavasszal a szélbe bontja.
Fazékról bomlik a máz.

Ez hát az életek rendje?
Erőst az álma aláz,
S álmot aláz, aki gyenge.

Szólna az almavirág,
S kacag, csak kacag a kékség,
Mert egyszer a nap felé szállt,
Sólyom volt, s bogárnak nézték.

Vilhelm Károly rajza

